

[Svend Auken]

toforbedring, der kommer på statsfinanserne, svarer nøje til dette beløb.

På den baggrund forstår man egentlig godt, at meget få mennesker – hvis overhovedet nogen – uden for forligspartiernes kredse har kunnet give andet end udtryk for en vis lunken tilslutning. Tænk bare på, hvad nationalbankdirektøren har sagt om forliget!

Sigtet med forliget kan altså ikke være at yde noget væsentligt bidrag til at rette op på de store balanceproblemer i samfundet. Ja men er meningen da noget andet? Er meningen da fordelingspolitik? Er meningen da at fordele byrderne mere retfærdigt? På dette spørgsmål kan der for en gangs skyld svares fuldstændig krystalklart og uden tøven: nej. Til trods for stigende privatforbrug totalt set i samfundet skal som nævnt lønmodtagere og modtagere af overførselsindkomster med undtagelse af pensionisterne ned i forbrug, dyrtidsreguleringen fjernes fra lønningerne, og der bliver en 2 pct.s regulering for bi-standshjælp, familieydelse, boligsikring osv. Endelig fjerner man tilskuddet til de sunde mælkeprodukter. Det var jo et af det radikale venstres store garantinumre i efteråret 1983, hvor man sagde, at det radikale venstre var den sociale garant ved, at man, da man nedskar mejeritilskuddet, bevarede tilskuddet for de sunde mejeriprodukter. Man så det radikale venstre som letmælkens, skummetmælkens og A 38-mælkeproduktets store forsvare og værnere, men nu fjernes også dette med et pennestrøg.

Priserne stiger, som jeg sagde det før, hvis regeringens politik lykkes til 100 pct., med knap 4 pct. til næste år. Alligevel skal alle disse grupper, som er de fattigste grupper i vort samfund, forlods kun stige med 2 pct. Og de, der er arbejdsløse, og de, der er på efterløn, skal overhovedet ingen regulering have. Jeg kan godt forstå, at statsministeren kalder den politik, der føres, modig, men det er mod og offervilje, der udfoldes på andres vegne. Hvem var det, der engang sagde, at et samfunds retfærdighed skal måles på dets behandling af dets svageste medlemmer, af de svageste borgere?

Men hvad sker der så med alle os, der har det lidt bedre i samfundet? Ja, os sker der ingenting. Virksomhederne bevarer den fulde pristalsregulering af deres afskrivninger, forsikringselskaberne bevarer deres fulde dyrtidsregulering af deres præmier. Der sker

ingen indgreb over for den avanceglidning, der er en væsentlig årsag til, at de hjemlige prisstigninger klart overstiger lønstigningerne i øjeblikket. Der sker ingen indgreb over for de store indkomsters rentefradrag eller mange skattesmuthuller, der sker ingen indgreb over for skatteflugt og manipulationer, og fondene skal stadig væk ikke betale skat. Der sker heller ikke noget indgreb over for den belåning af værdistigninger, der vistnok er den vigtigste forklaring på den faldende opspæringskvota i samfundet. Der er ikke tale om nogen deling af virksomhedernes meget store overskud, ja, man vil ikke engang gøre noget for, at virksomhederne skal investere en større andel af deres overskud, end de hidtil har gjort.

Indgrebet er ensidigt vendt mod lønmodtagerne og modtagere af samfundets bistand – nej, nu er jeg uretfærdig: der er ét markant afbalancerende forslag i regeringens forligspakke med de radikale; jeg tænker selvfølgelig på det stærke, det modige, det dristige, det af handlekraft struttende indgreb over for de praktiserende lægers dyrtidsregulering. Men bortset fra dette, som var en forglemelse fra min side, er der ikke ét eneste afbalancerende indgreb i regeringens forslag.

Statsministeren har talt om, så vidt jeg har forstået, at man må slagte hellige køer, men jo mere man følger denne regerings politik, jo mere bliver man klar over, at det er naboen de røde, han tænker på – aldrig sine egne.

Er meningen med forliget da at fremkalde et bedre samarbejds-klima på arbejdsmarkedet og befordre en fredelig løsning af overenskomst-situationen til næste vinter og forår? Enhver ved, at svaret på det spørgsmål er nej. Dette forlig kan kun vanskeliggøre forhandlingerne på arbejdsmarkedet. Selv Dansk Arbejdsgiverforening kan man ikke mistænke for at have rådet regeringen til dette forhastede og ensidige skridt. På dette tidspunkt at forlænge suspensionen af dyrtidsreguleringen og fastsætte en indirekte lønramme på 2 pct. er simpelt hen så klunget, at man ikke kan forestille sig, at andre end forligspartierne selv har fået den idé.

Som nævnt tidligere vedtog folkettingen den 20. marts 1984 en radikal dagsorden, der lagde op til trepartsdrøftelser om indkomstpolitik, arbejdstidsnedsættelse, nye investeringer og skattereform.